Ta nghĩ các ngươi đã nghe được Abu Ubaidah mang về thứ gì đó từ Bahrain?

Ông 'Amru bin 'Awf Al-Ansari (cầu xin Allah hài lòng về ông) thuật lại rằng Thiên Sứ của Allah (cầu xin Allah ban bằng an và phúc lành cho Người) đã cử ông Abu Ubaidah bin Al-Jarah đi Bahrain phải thu thuế người dân ở tại đó. Thế là, ông Abu Ubaidah đã mang về nguồn tài sản từ Bahrain. Những người dân Ansar (dân Madinah) nghe được tin ông Abu Ubaidah trở về thì họ đã đến dâng lễ nguyện Salah Fajar cùng với Thiên Sứ. Sau khi lễ nguyện Salah xong thì Thiên Sứ rời đi nhưng họ cố tình vênh mặt ra để Người nhìn thấy họ (như muốn nhắc Người về phần chia tài sản mà ông Abu Ubaidah vừa mang về từ Bahrain). Thiên Sứ của Allah đã mỉm cười khi nhìn thấy họ và nói: {Xin báo tin mừng cho các ngươi và các ngươi hãy vui lên với niềm vui của các ngươi. Ta thề bởi Allah, Ta không lo sợ cho các ngươi về cái nghèo mà Ta chỉ lo sợ cánh cửa vật chất cõi trần được mở ra cho các ngươi giống như nó đã mở ra cho những người thời trước các ngươi, thế là các ngươi tranh nhau đạt được nó giống như họ đã tranh nhau trước kia để rồi các ngươi bị hủy diệt giống như họ.}

[Sahih (chính xác)] [Do Al-Bukhari và Muslim ghi]

Thiên Sứ của Allah (cầu xin Allah ban bằng an và phúc lành cho Người) đã cử ông Abu Ubaidah (cầu xin Allah hài lòng về ông) đi xứ Bahrain để thu thuế. Khi ông Abu Ubaidah trở về Madinah, người dân Ansar nghe được tin đó liền đến gặp Thiên Sứ của Allah. Họ tụ tập tại nơi Thiên sứ dâng lễ nguyện vào giờ Salah Fajar và đợi Thiên Sứ rời chổ lễ nguyện Salah thì họ đến tập trung trước mặt của Người. Thiên sứ thấy họ thì Người mỉm cười vì hiểu rằng họ đến đợi là muốn chia phần từ nguồn tài sản mà ông Abu Ubaidah vừa mang về. Người nói với họ: {Chắc các người đã nghe tin Abu Ubaidah trở về từ Bahrain?}. Họ nói: {Đúng vậy, Thưa Thiên Sứ của Allah. Chúng tôi đã nghe tin đó} (có nghĩa là chúng tôi đến để được chia phần). Thế là Thiên Sứ của Allah báo tin mừng cho họ về niềm vui đó nhưng đồng thời Người cũng báo cho họ biết rằng Người không lo sợ cho họ về cái nghèo bởi cái nghèo thường gần với chân lý hơn sự giàu có, mà Người chỉ lo sợ vật chất ở cõi trần gian được mở ra cho họ để rồi họ cứ mãi mê tranh đua nhau vì của cải vật chất của thế gian; lúc đó một người sẽ không còn cảm thấy đủ cho điều mình có được mà y thường mong muốn nhiều thêm nữa và thêm nữa đến mức y sẽ bất chấp mọi thứ miễn sao đạt được nhiều tài sản, y sẽ không còn biết quan tâm đến điều Halal và Haram. Và thật sự không còn nghi ngờ gì nữa rằng đó là sự tranh đua tệ hại đáng bị chê trách, bởi vì nó khiến người tín đồ Muslim chỉ hướng đến cuộc sống cõi trần mà quên mất cuộc sống cõi Đời Sau để rồi y sẽ bị hủy diệt giống như những người thời trước.